ЦФЕНД
ЦЕНТР ФІНАНСОВО-ЕКОНОМІЧНИХ НАУКОВИХ ДОСЛІДЖЕНЬ

МІЖНАРОДНА НАУКОВО-ПРАКТИЧНА КОНФЕРЕНЦІЯ
INTERNATIONAL SCIENTIFIC-PRACTICAL CONFERENCE

ЕКОНОМІКА, ФІНАНСИ, УПРАВЛІННЯ ТА ПРАВО: ТЕОРЕТИЧНІ ПІДХОДИ ТА ПРАКТИЧНІ АСПЕКТИ РОЗВИТКУ

ECONOMICS, FINANCE, MANAGEMENT AND LAW: THEORETICAL APPROACHES AND PRACTICAL ASPECTS OF DEVELOPMENT

Збірник тез доповідей
Book of abstracts

Частина 2
Part 2

23 липня 2018 р.
July 23, 2018

м. Полтава, Україна
Poltava, Ukraine

ЦФЕНД ЦЕНТР ФІНАНСОВО-ЕКОНОМІЧНИХ НАУКОВИХ ДОСЛІДЖЕНЬ

МІЖНАРОДНА НАУКОВО-ПРАКТИЧНА КОНФЕРЕНЦІЯ
INTERNATIONAL SCIENTIFIC-PRACTICAL CONFERENCE

ЕКОНОМІКА, ФІНАНСИ, УПРАВЛІННЯ ТА ПРАВО: ТЕОРЕТИЧНІ ПІДХОДИ ТА ПРАКТИЧНІ АСПЕКТИ РОЗВИТКУ

ECONOMICS, FINANCE, MANAGEMENT AND LAW: THEORETICAL APPROACHES AND PRACTICAL ASPECTS OF DEVELOPMENT

Збірник тез доповідей
Book of abstracts

Частина 2
Part 2

23 липня 2018 р.
July 23, 2018

м. Полтава, Україна
Poltava, Ukraine

УДК 352:322

Соколкін В. Л.
к. ю. н., доцент,
доцент кафедри економічної теорії та права,
Український державний університет залізничного транспорту,
Третьякова С. С.
магістрант спеціальності «Публічне управління та адміністрування»,
Український державний університет залізничного транспорту

ОРГАНІЗАЦІЯ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ В РОЗВИНЕНИХ КРАЇНАХ СВІТУ

У наслідок муніципальних реформ XIX в. почала формуватися сучасна система організації місцевого самоврядування у розвинених країнах світу (Великобританія, Франція, Німеччина, США). Однак фундамент означеної системи заклався ще у середньовіччі.

У практиці західних країн прийнято розрізняти три основних типи місцевого самоврядування:

– англосаксонський (США, Великобританія, Канада, Австралія, Нова Зеландія й ін.);

– французький або континентальний (Франція, Італія, Бельгія, Іспанія, низка країн Латинської Америки, Близького Сходу);

– змішаний (Німеччина, Японія).

1. Місцеві органи, що побудовані за англосаксонською моделлю характеризуються своєю безпосередньою автономією та відсутністю прямого підпорядкування центральним органам. Тут кожен обраний орган є самостійним у межах своїх компетенції. Крім того, англосаксонська модель характеризується відсутністю на місцях повноважних представників центральної влади передбачає обрання в усіх адміністративно-територіальних одиницях представницьких органів на строк, як правило, не більше трьох років [1]. Поняття «місцеве самоврядування», прийняте в законодавстві для позначення організації і діяльності муніципальних установ, прямо вказує на один з критеріїв їх відмежування від інших державних органів, зокрема, на їх локальний характер на противагу центральної влади або регіональної адміністрації.

Поряд з представленими органами, в країнах з даною системою самоврядування (в першу чергу в США) безпосередньо населенням можуть обиратися деякі посадові особи. Значними повноваженнями найчастіше наділяються комісії (комітети) місцевих представницьких органів, які відіграють істотну роль у підготовці та прийнятті окремих рішень. Контроль за діяльністю місцевих органів в англосаксонських країнах здійснюється непрямим шляхом: через центральні міністерства, а також через суд.

2. Французький (або континентальний) тип самоврядування відрізняється насамперед розвиненою системою адміністративного контролю центральної влади над місцевими органами. Даний тип нагадує ієрархічну піраміду, в якій відбувається передача різних директив і інформації зверху вниз – від центру на території, і де на центральну владу активно працює система агентських організацій на місцях. У Франції місцеве самоврядування має три рівні: регіональний, департаментний і муніципальний. На кожному з них місцеве самоврядування існує поряд із державним управлінням [2, с. 129]. У розпорядженні центральної влади перебуває широка гама процедур, засобів і методів (анулювання, схвалення, тимчасове припинення, заміщення, відкликання, відставка, розпуск і ін.). Влада має єдину мету – підпорядкування собі діяльності місцевих громад. В рамках французької моделі самоврядування представницькі органи можуть створюватися тільки в адміністративно-територіальних одиницях, що визнані законодавством в якості територіальних колективів. В інших підрозділах влади представницькі органи взагалі відсутні (наприклад, в округах, в кантонах). Поряд з виборними органами самоврядування діють призначені чиновники (префекти, комісари), що контролюють муніципалітети. Реформою управління 80-х років у Франції були істотно посилені управлінські повноваження на регіональному рівні і дещо поширені повноваження місцевих територіальних громад, завдяки чому забезпечувалася їхня самостійність у вирішенні власних справ та знижався ступінь співпідпорядкованості між різними рівнями місцевих органів. Жодна територіальна громада не може здійснювати опіку над іншим, окрім суворо обмежених питань: регіон над департаментом і комуною – у сфері освіти та культури; департамент над комунами – в соціальних питаннях, охороні здоров'я,

сільського транспорту та сільського забезпечення (оснащення). Крім того, був дещо пом'якшений адміністративний контроль центру над місцевими правоохоронними органами.

3. Місцеве самоврядування в ряді країн (Німеччина, Австрія, Японія) схоже як і з англосаксонської так і з французької моделями, що дозволяє говорити про «змішані» форми управління на місцях. У Німеччині територіальні органи місцевого самоврядування є децентралізованими частинами єдиної держави. Державний нагляд за ними повинен забезпечувати відповідність місцевого самоврядування Конституції і законам, як федеральним так і земельним. Інакше кажучи, держава делегує частину своїх повноважень органам самоврядування. Федерація в цілому і окремі землі не виступають як єдині суб'єкти державного управління у межах покладених на них функцій, тобто громади і райони можуть діяти у трьох напрямках: як інститути самоврядування; від імені держави; за розпорядженням державного органу в рамках делегованих їм повноважень. Специфічні варіанти «змішаної» моделі місцевого самоврядування представляють собою сьогодні муніципальні системи в країнах Центральної, Східної Європи та країн колишнього СРСР.

Список літератури

1. Стешенко Т. В. Основні моделі організації місцевого самоврядування / Т. В. Стешенко, Ю. О. Луніна // Державне будівництво та місцеве самоврядування: зб. наук. пр. / Нац. акад. прав. наук України, НДІ держ. буд. та місц. самоврядування. – Х.: Право, 2012. – Вип. 23. – С. 128 – 137.

2. Гелей С. Д. Політологія [навч. посіб.] / С. Д. Гелей, С. М. Рутар. – К.: «Центр учбової літератури», 2012. – 348 с.

УДК 351.8

Попова О. В.
к. ю. н., старший викладач кафедри публічного
управління та адміністрування,
ДВНЗ «Херсонський державний аграрний університет»

ДЕРЖАВНЕ РЕГУЛЮВАННЯ ТА ПІДТРИМКА АГРАРНОЇ ГАЛУЗІ В УКРАЇНІ

Для перспективного та успішного розвитку сільського господарства Україна має великі можливості, оскільки знаходиться в оптимальних кліматичних умовах, володіє ефективними земельними ресурсами, має дуже багато гарних показників, як природного, так і економічного характеру.

Аграрний сектор має величезне значення в економіці України.

Розвиток сільського господарства для нашої країни завжди був однією із пріоритетних сфер як зовнішньоекономічної, так і внутрішньоекономічної стратегії. Адже перспективний розвиток цієї галузі має великий вплив на всю національну економіку, на формування засад суверенності держави, її продовольчої безпеки, забезпечує розвиток багатьох галузей економіки та формує соціально-економічні умови розвитку сільських регіонів [1].

Питання розвитку аграрної галузі в Україні в численних наукових працях досліджували, аналізували, висвітлювали існуючі проблеми вчені О. М. Бородіна, З. Варналій, М. Долішній, П. Т. Саблук, О. Г. Шпикуляк та інші, але питання які виникають і є актуальними на сьогодні, ще потребують подальших наукових досліджень та вирішеннях.

Сучасні підходи до формування стратегії розвитку України відзначені поглибленням процесів децентралізації державного управління, формуванням новітньої моделі регіонального управління та активізацією сукупного економічного, соціального, ресурсного потенціалу регіонів для забезпечення сталого зростання держави [2].

Від того, за допомогою яких механізмів та інструментів здійснюватиметься державне регулювання регіонального розвитку, залежить якість і швидкість здійснення реформ як у регіонах, так і у країні в цілому [3].

На території України існує міцна науково-дослідна та учбова-підготовча база, тут розташовано багато різних наукових закладів, таких як: науково-дослідні інститути, науково-дослідні станції, агроколеджі, агроуніверситети та аграрні учбові заклади різних ступенів акредитації, інститути зрошуваного землеробства НААН, які сприяють ефективному розвитку аграрної галузі, забезпечують високоякісними спеціалістами та кваліфікованими кадрами, створюючи потужне наукове середовище для подальшого для подальшого економічного розвитку.

НАУКОВЕ ВИДАННЯ

ЕКОНОМІКА, ФІНАНСИ, УПРАВЛІННЯ ТА ПРАВО: ТЕОРЕТИЧНІ ПІДХОДИ ТА ПРАКТИЧНІ АСПЕКТИ РОЗВИТКУ

Збірник тез доповідей Міжнародної науково-практичної конференції
частина 2
(23 липня 2018 р.)

Українською, англійською, чеською та російською мовами

Відповідальна за випуск: Загородний І. Д.
Комп'ютерна верстка: Григоренко Л. О.

Підписано до друку 17.07.2018 р. Формат 60х90/16
Папір офсетний. Друк – ризографія. Умовн. друк. арк. 5,8
Гарнітура Times New Roman.
Наклад 500 примірників. Зам. № 6298

Надруковано у ФОП Гаража М. Ф.
Свідоцтво про державну реєстрацію серія В01 № 414919 від 20.01.2003 р.
36014, м. Полтава, вул. Шведська, 20-Б

Всі права захищенні.

Відповідальність за зміст матеріалів несуть автори.

Редакційна колегія може не поділяти думок авторів.

ЦФЕНД ЦЕНТР ФІНАНСОВО-ЕКОНОМІЧНИХ НАУКОВИХ ДОСЛІДЖЕНЬ

Офіційний сайт: http://www.economics.in.ua